

ovšem všech kapitol stejně potřebovat každý z nás, ale nepochybuji, že jistě nějakou z nich si přečte velmi prospěšně. Tak na př. kap. „Hospodárné učení“ přijde vhod mladým lidem, kap. „Jak psátí pojednání a zprávy“ a „Příprava přednášky“ debutantům péra a debat, ale kap. o rozvrhu, pracovním místě a pracovních pomůckách, pořizování kartoték a o knihovním pořádku prospěje bez rozdílu všem. Jen bych vytkl dvě věci: jednak duševní pracovníci nebývají zvyklí na příliš složitou organizaci a proto bych jim nikdy nedoporučoval používat obtížného desetinného třídění bibliografického, a jednak bych doporučoval, aby si autoři v novém vydání, jemuž bych přál brzy vyjítí, povšimli ustálených norem. Tak připomínám jen namátkou normy Čs. společnosti normalisační pro tisk (ČSN. 1100—1932), s nimiž koliduje příručka na př. v tiskové úpravě a pod. Ale to nejsou jistě výtky podstatné. Doporučuji vskutku příručku Hochovu-Koutníkovu všem duševním pracovníkům a to nejen ku přečtení, nýbrž tak, aby do ní občas nahlédli. Jak na tomto poli »racionalisace« by byla prospěšná, vysvitne z úvahy velmi jednoduché: kdyby se tak standartisoval pořádek na kancelářských stolech asi tak podle návodu příručky, třebaš ještě zdokonalením, aby bylo jasno, kde je co připraveno, v práci nebo hotovo, jakou úsporu práce i času by to znamenalo jen při výměně pracovních sil, o jiných výhodách ani nemluvě! Ale tuším, že jedné věci do dohodných návrhů techniků, jimž chybí obvykle vzdělání hospodářské, se nedostává: jak totiž na to zdokonalení opatřit peníze. Č a.

Henri Dubreuil: Dělníkem v Americe (Roboti či lidé?). Přeložila Růžena Šternová. S úvodem Dra Evžena Šterna. »Prací k úspěchu«, svazek IV. — stran 263 — 8° — Orbis 1931, Praha. — Název původní »Standards« je přilehavější, neboť kniha tato je obhajobou standardisace, čili jak se tomu u nás říká racionalisace. A je tím zajímavější, že autorem jest přesvědčený prakticky i teoreticky školený socialista. Kniha je vůbec plná zajímavých protikladů a rozporů s domnělou skutečností, jak nám bývá líčena, a to zejména socialisty. Již to, že autor zdůrazňuje praktičtější poměr podřízeného k vedení podniku v Americe než v Evropě a pozitivní poměr zaměstnanců k práci v podniku, ba dokonce jeho lásku k práci a stroji, který obsluhuje, je něco, co snad ještě nedávno, a u některých našich socialistů ještě dnes by vzbudilo výsměch. Autor v předmluvě zdůrazňuje, že za racionalisací staví se ještě dnes, kdy světová krise je v největším rozmachu a energicky popírá, že by racionalisace tuto krizi zavinila, naopak vidí příčinu krise právě v té okolnosti, že racionalisace byla prováděna jenom jednostranně v určitých oborech lidské práce. Oproti běžnému názoru socialistickému, že racionalisace je sociální překážkou, tvrdí, že racionalisací dojde se k socialisaci a hledá proto právě v Americe, která se pokládá za tak málo socialistickou, důvody. Přiznává sice, že způsob myšlení a cíle amerického dělníka jsou odlišné, neboť tam si dělník nepotrpí na fráze a na mlhavou budoucnost, nýbrž má zájem o konkrétní skutečnosti, které jsou ihned splnitelné. Ostatně cílem dělníka amerického jest pracovat se svými zaměstnavateli, ne pod nimi a pro ně, a tento cíl přátelským poměrem obou skupin a neexistencí třídnictví (které u nás je tolik právě socialisty zdůrazňováno), je prakticky a bez boje dosažitelným. Kniha je velmi zajímavá a poučná zejména pro socialisty. L.

Bertrand Russel: Boj o štěstí. Z angličtiny přeložil Ladislav Vymětal. Časových otázek svazek 12. Stran 200 — 8° — Orbis — 1931 — Praha. — Je to jedna z nejkrásnějších knih poslední doby. Je originální jak námětem, tak podáním. O lidském štěstí hovořilo se a psalo ve více nebo méně podařených lyrických pasážích. Russel zabývá se jím snad po prvé jako psychologickým a sociologickým problémem. Dotýká se jemným, taktním způsobem těch různých a nesčet-